

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera, v právní věci žalobkyně: **JUDr. Miloslava Čuříková**, se sídlem Ke Stadionu 802, Praha - Čakovice, **správkyně konkursní podstaty úpadce VELTECH spol. s r. o.**, se sídlem Oderská 333, Praha - Čakovice, proti žalovanému: **Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu**, se sídlem Štěpánská 28, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2006, čj. FŘ 4566/15/06, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 18. 3. 2010, čj. 10 Ca 298/2009 - 18,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**
II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 4. 2006, čj. FŘ 4566/15/06, zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 9 ze dne 26. 9. 2005, čj. 227740/05/009511/5457, kterým správce daně zamítl žádost žalobkyně o vrácení přeplatku úpadce na dani z přidané hodnoty do konkursní podstaty.

Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně žalobou u Městského soudu v Praze. Namítla, že na majetek úpadce byl 19. 1. 1996 prohlášen konkurs. Správce daně započetl nadměrné odpočty daně z přidané hodnoty na pohledávky, které přihlásil do konkursního řízení v rozporu se zákonem č. 328/1992 Sb., o konkursu a vyrovnání. Žádost o vrácení

těchto částek do konkursní podstaty správce daně zamítl. Žalobkyně proto podala žalobu k Městskému soudu v Praze, který usnesením ze dne 14. 6. 2006, čj. 16 Cm 7/2006 - 17, vyslovil svoji věcnou nepříslušnost k řešení sporu a postoupil věc správci daně. Žalobkyně opakovaně správce daně urgovala, aby ve věci rozhodl. Dne 5. 8. 2009 jí žalovaný sdělil, že ve věci již bylo pravomocně rozhodnuto.

Městský soud v Praze žalobu odmítl usnesením ze dne 18. 3. 2010 pro opožděnost. Uzavřel, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo žalobkyni doručeno dne 5. 5. 2006. Posledním dnem dvouměsíční lhůty k podání žaloby byla středa 5. 7. 2006. Jelikož tento den připadl na svátek, byl posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den, tj. 7. 7. 2006. Žalobkyně podala žalobu osobně u městského soudu dne 9. 9. 2009, tedy po uplynutí lhůty k podání žaloby.

Rozhodnutí městského soudu napadla žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížností. Namítla, že požádala správce daně o vrácení nadměrných odpočtů daně z přidané hodnoty poté, co zjistila, že je správce daně neoprávněně započetl na pohledávky přihlášené do konkursní podstaty. Žádost správce daně zamítl. Proti rozhodnutí se stěžovatelka odvolala k žalovanému, který rozhodnutí 26. 4. 2006 potvrdil. Předtím (29. 12. 2005) žalobkyně podala žalobu k Městskému soudu v Praze, který usnesením čj. 16 Cm 7/2006 - 17 postoupil věc pro věcnou nepříslušnost správci dani. K dotazu žalobkyně žalovaný 5. 8. 2009 sdělil, že o věci již bylo rozhodnuto. Následně podala stěžovatelka dne 9. 9. 2009 žalobu k městskému soudu.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že městský soud postupoval v souladu se zákonem. Žaloba k městskému soudu byla podána téměř tři roky po vydání napadeného rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.). Stěžovatelka v kasační stížnosti neformuluje konkrétní důvody, pro které se domnívá, že je napadené usnesení městského soudu nezákonné, netvrdí, že žaloba byla podána včas. Kasační stížnost stručně shrnuje úkony, které stěžovatelka v souvislosti s přeplatkem na DPH učinila.

Pro řízení o kasační stížnosti platí přísná dispoziční zásada. Ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. ukládá stěžovatelce povinnost označit rozsah napadení soudního rozhodnutí a uvést, z jakých důvodů (skutkových a právních) soudní rozhodnutí napadá a považuje výroky tohoto rozhodnutí za nezákonné. Uvedení rozsahu napadení soudního rozhodnutí a skutkových a právních důvodů znamená povinnost stěžovatelky tvrdit, že soudní rozhodnutí, nebo jeho část, odporuje konkrétnímu zákonu nebo jinému předpisu, který má charakter předpisu právního, a toto tvrzení také odůvodnit. Činnost kasačního soudu je pak ohraničena takto vymezeným rámcem a soud se musí omezit na zkoumání napadeného rozhodnutí jen v tomto směru, pokud ovšem nejde o vadu, k níž musí přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.).

V posuzované věci odmítl městský soud žalobu pro opožděnost. Meritem věci se vůbec nezabýval, neboť mu v tom bránila zákonná překážka. Kasačními důvody proto

může stěžovatelka brojit pouze proti nezákonnosti postupu městského soudu. Je-li tedy kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přichází pro stěžovatelku v úvahu z povahy věci pouze kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále důvody spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, čj. 3 Azs 33/2004 - 98, č. 625/2005 Sb. NSS). Bylo na stěžovatelce, aby v kasační stížnosti uvedla důvody, pro které, dle jejího názoru, nebyl městský soud oprávněn žalobu odmítnout, ale měl se jejím obsahem meritorně zabývat.

Z kasační stížnosti a listin, které stěžovatelka přiložila k žalobě, vyplynulo, že se stěžovatelka proti rozhodnutí správce daně ze dne 26. 9. 2005 odvolala k žalovanému a rovněž podala žalobu k Městskému soudu v Praze, kterou se domáhala po správci daně vrácení nadměrného odpočtu. Městský soud řízení o žalobě usnesením ze dne 14. 6. 2006 zastavil a věc postoupil správci daně. Zdůraznil, že nešlo o spor vyvolaný konkursem a pravomoc k vydání rozhodnutí proto nemají soudy, ale daňové orgány. Stěžovatelka rozhodnutí městského soudu neúspěšně napadla odvoláním i dovoláním (dovolání odmítl Nejvyšší soud usnesením ze dne 21. 11. 2007, čj. 29 Cdo 4730/2007 - 33).

Již předtím však o podaném odvolání proti rozhodnutí správce daně rozhodl 26. 4. 2006 žalovaný. Stěžovatelce po doručení rozhodnutí žalovaného o odvolání běžela lhůta k podání žaloby ve správním soudnictví. Tato lhůta běžena nezávisle na probíhajícím občanském soudním řízení. Skutečnost, že civilní soudy postoupily následně žalobu na vydání nadměrných odpočtů do konkursní podstaty správnímu orgánu k rozhodnutí, neměla vliv na běh této lhůty, neboť o odvolání bylo v mezidobí pravomocně rozhodnuto. Nic na tom nemění skutečnost, že předtím stěžovatelka podala obsahově odlišný návrh k soudu, jímž se však nedomáhala přezkumu rozhodnutí (navíc rozhodnutí prvostupňového), ale vydání peněžní částky ve sporu, který byl dle jejího mínění vyvolán prohlášením konkursu na majetek úpadce.

V souladu v § 72 odst. 1 s. ř. s. byla stěžovatelka oprávněna podat žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2006 do dvou měsíců poté, kdy jí bylo oznámeno rozhodnutí doručením písemného vyhotovení. Rozhodnutí bylo stěžovatelce doručeno dne 5. 5. 2006. Středa 5. 7. 2006 byla v souladu v pravidly pro počítání lhůt podle § 40 odst. 2 s. ř. s. posledním dnem lhůty k podání žaloby. Jelikož tento připadl na svátek, byl posledním dnem lhůty k podání žaloby podle § 40 odst. 3 s. ř. s. nejblíže následující pracovní den, tedy 7. 7. 2006. Pokud žalobu stěžovatelka podala u městského soudu osobně až dne 9. 9. 2009, podala ji po uplynutí lhůty. Uplynutí lhůty k podání žaloby nelze podle § 72 odst. 4 s. ř. s. prominout. Městský soud proto v souladu se zákonem žalobu odmítl.

S odkazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu podle obsahu soudního spisu nevznikly náklady řízení nad rámec běžné činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 29. prosince 2010

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu